

Co je pravda? – číslo tři

Cesta do Emauz

Jeff Pippenger

2023-09-07

V Janově evangeliu se bezprostředně po Poslední večeři až do chvíle, kdy Ježíš odchází do zahrady Getsemane, nachází dlouhé vyprávění od čtrnácté kapitoly až do konce kapitoly sedmnácté. Těmito kapitolami se hodlám zabývat v příštím článku. Tento článek tvoří základ, na němž má být vystavěno porozumění oněm kapitolám. Z hlediska reformní linie dějin Krista se rozhovor Krista a jeho učedníků v těchto kapitolách odehrává bezprostředně po triumfálním vjezdu a těsně před křížem. Ježíš vstoupil do Jeruzaléma, poté měl se svými učedníky poslední jídlo, následně se odehrává toto vyprávění a potom odchází do Getsemane; o půlnoci téhož dne je zatčen a začíná sedmistupňový proces vedoucí k ukřižování. On i učedníci se prorocky nacházeli bezprostředně po táborovém shromáždění v Exeteru a těsně před Velkým zklamáním, v dějinách, které jsou představovány hnutím sedmého měsíce. Ve vyprávění, které začíná bezprostředně po Poslední večeři, je první věc, kterou Ježíš říká, tato:

„Ať se vaše srdce nechvěje; věříte v Boha, věřte i ve mne. Jan 14,1.

Ježíš věděl, že je jen několik hodin dělí od velikého zklamání, a proto usiloval posílit své učedníky pro přicházející krizi. Skrytá linie proroctví v rámci čtyř mezníků, které tvoří události symbolizované jako sedm hromů, je dějinami, v nichž se odehrávají tyto tři kroky vyprávění v Janově evangeliu. Tato skrytá linie v rámci sedmi hromů představuje dějiny od prvního zklamání až po poslední zklamání.

Těsně předtím, než je Ježíš vyzval, aby se jejich srdce „nermoutilo“, opustil Jidáš Iškariotský večeři, aby se potřetí a naposledy odebral k veleradě. Když odešel od večere na toto své třetí setkání, uzavřela se jeho doba milosti.

V kontextu skryté linie uvnitř symbolu sedmi hromů představuje Kristův triumfální vjezd půlnoční volání, při němž se zjevují dvě třídy uctívačů. Mezník prostředního písmene hebrejštiny, které je použito k vytvoření hebrejského slova „pravda“, je třináctým písmenem hebrejské abecedy. Třináct představuje vzpouru a jako prorocký mezník představuje půlnoční volání, kdy pošetilé panny představují projev vzpoury, stejně jako Jidáš během mezníku triumfálního vjezdu.

„Byli a vždy budou mezi pšenící koukol, pošetilé panny s moudrými, ti, kdo nemají olej ve svých nádobách se svými lampami. V církvi, kterou Kristus na zemi utvořil, byl lakomý Jidáš, a Jidášové budou v církvi v každém stupni jejích dějin.“ Signs of the Times, October 23, 1879.

Když Jidáš vrátil peníze, přiznal svou zradu Kaifášovi a potom Kristu, odešel a oběsil se. Když vycházel ze soudní síně, zvolal právě těmi slovy, která vystihují dilema pošetilých panen ve chvíli, kdy poznávají, že nezískaly olej.

„Jidáš viděl, že jeho prosby jsou marné, a vyřítil se ze sálu se zvoláním: Je příliš pozdě! Je příliš pozdě! Cítil, že nemůže žít a dívat se na Ježíšovo ukřižování, a v zoufalství odešel a oběsil se.“ Touha věků, 722.

Jidáš znázorňuje falešné poselství Půlnočního volání, když „vyběhl ze síně a zvolal: Je příliš pozdě! Je příliš pozdě!“ Toto poselství vždy zjevuje dvě třídy uctíváčů, a právě tak jako v milleritských dějinách po příchodu pravého poselství Půlnočního volání pošetilé panny pokračují s poselstvím falešným. Tak tedy v milleritských dějinách máme hnutí, které zvolilo Williama Millera za vůdce, zatímco zavrhl poselství třetího anděla a stavělo se proti malému stádcí, jež následovalo Krista do Nejsvětější svatyně.

„Má mysl byla přenesena do budoucnosti, kdy bude dán signál: ‚Hle, Ženich přichází; vyjděte mu vstříc.‘ Někteří však budou otálet s tím, aby získali olej k doplnění svých lamp, a příliš pozdě zjistí, že charakter, který je představován olejem, je nepřenositelný.“ Review and Herald, 11. února 1896.

Třetí mezník skrytých dějin představuje soud a je znázorněn posledním písmenem hebrejské abecedy. Tím písmenem je „Tav“ a při psaní má podobu kříže. Kříž představuje soud.

Od prvního zklamání v milleritské historii až po Půlnoční volání, anebo od písmene alfa až po třinácté písmeno, se nachází mezník představující časové období, které je v podobenství o deseti pannách označeno jako doba prodlení, doba prodlení, která se nachází také ve druhé kapitole Abakuka. Od Půlnočního volání, anebo od třináctého písmene vzpoury, až po veliké zklamání, poslední písmeno abecedy, se rovněž rozprostírá časové období, které bylo nazváno „hnutí sedmého měsíce“, nikoli proto, že trvalo sedm měsíců, nýbrž proto, že poselství Půlnočního volání určilo, že Kristus přijde desátého dne sedmého měsíce židovského kalendáře, což byl Den smíření.

Kontext vyprávění od čtrnácté do osmnácté kapitoly Janova evangelia začíná v časovém období, které předobrazuje hnutí sedmého měsíce v dějinách milleritů. Tíhou vyprávění Janova evangelia je připravit učedníky na přicházející krizi kříže (písmeno „Tav“). Kristus proto ukazuje, že od Jeho smrti až do chvíle, kdy vystoupí ke svému Otci a vrátí se, to bude pro Jeho učedníky období zármutku, nejistoty a zklamání. Stejně jako u prorockých charakteristik všech prvních zklamání, jež jsou představena ve svědectví reformních linií, zahrnuje i toto zklamání stav, který je způsoben přehlížením dříve zjevené důležité pravdy. Kristova smrt na kříži byla a je důležitou pravdou a On učedníkům přímo řekl, že bude ukřižován a vzkříšen, avšak krize byla tak veliká, tak zdrcující, že zapomněli na to, co si měli pamatovat.

„Když Kristus, Naděje Izraele, visel na kříži a byl vyzdvižen, jak řekl Nikodémovi, že bude, naděje učedníků zemřela spolu s Ježíšem. Nedokázali tuto věc vysvětlit. Nemohli porozumět všemu, co jim o tom Kristus předem řekl.“ Faith and Works, 63.

Tíha celého vyprávění ve čtyřech kapitolách Janova evangelia, jimiž se zabýváme, spočívala v tom, že Ježíš připravoval své učedníky na období zklamání, které měli zakusit počínaje Ježíšovým zatčením o půlnoci až do jeho návratu poté, co vystoupil ke svému Otci. V těchto čtyřech kapitolách Janova evangelia ono časové období, kdy byl Kristus od učedníků pryč, představuje dobu prodlévání. Historicky toto časové období, které označují jako dobu prodlévání, nastalo po

krizi kříže. Ve čtyřech kapitolách, které se chystáme zkoumat, však prorocky představují dobu prodlévání, jež začíná prvním zklamáním, nikoli až po velkém zklamání kříže.

Proč naznačuji, že poslední zklamání, na něž Kristus připravoval své učedníky, předobrazovalo první zklamání, jímž v Kristově reformní linii byla smrt Lazara? Tuto otázku je třeba vyřešit dříve, než budeme moci nahlížet vyprávění ve čtyřech kapitolách Janova evangelia ve světle, které podpírá pravdy nyní odpečetěované v souvislosti se skrytými dějinami sedmi hromů.

V dějinách Krista se časové období mezi smrtí a vzkříšením Lazara shoduje s dobou prodlení. Kristus pak odchází do Jeruzaléma ke svému triumfálnímu vjezdu. Kristus v Janovi čtrnáct promlouvá ke svým učedníkům v průběhu dějin toho, co mělo být hnutím sedmého měsíce, které započalo tehdy, když doba prodlení již skončila při příchodu poselství Půlnočního volání, jež toto hnutí sedmého měsíce zahájilo.

Abychom porozuměli tomu, jak hebrejské slovo „pravda“ potvrzuje určení skrytých dějin, které byly odpečetěny ze symbolických dějin sedmi hromů, je zapotřebí pečlivě analyzovat poselství, které tehdy Kristus dával svým učedníkům v Janově evangeliu od čtrnácté do sedmnácté kapitoly. Příklad toho, jak je mezník velkého zklamání použit k objasnění mezníku prvního zklamání, lze rozpoznat ve zkušenosti učedníků na cestě do Emauz.

To, co ukončilo dobu prodlévání v milleritské historii, byla oprava dříve nenaplněné předpovědi pro rok 1843. Dílo Samuela Snowa při rozvíjení poselství, které uvedlo v život hnutí sedmého měsíce a které vyvrcholilo Velkým zklamáním, lze historicky sledovat prostřednictvím Snowova růstu v porozumění, jak se odráží v jeho publikovaných spisech a ve veřejných vystoupeních, jež vedla k táborovému shromáždění v Exeteru. Inspirovaný komentář však k tomuto vývoji přistupuje jinak než jako k pouhému historickému rozvoji Snowova konečného poselství. Sestra Whiteová nás informuje, že poselství bylo rozpoznáno tehdy, když Pán odňal svou ruku od chyby v číslech na Habakukově mapě z roku 1843.

„Viděla jsem Boží lid, jak se raduje v očekávání a vyhlíží svého Pána. Bůh se však rozhodl je vyzkoušet. Jeho ruka přikryla omyl ve výpočtu prorockých období. Ti, kdo vyhlíželi svého Pána, tento omyl neodhalili, a ani nejučenější muži, kteří se stavěli proti onomu času, jej nedokázali rozpoznat. Bůh zamýšlel, aby se jeho lid setkal se zklamáním. Čas pominul a ti, kdo s radostným očekáváním vyhlíželi svého Spasitele, byli zarmoucení a sklíčení, zatímco ti, kdo nemilovali zjevení Ježíše, ale přijali poselství ze strachu, byli potěšeni, že nepřišel v očekávaném čase. Jejich vyznání nezasáhlo srdce ani neočistilo život. Pominutí času bylo dobře způsobilé odhalit taková srdce. Byli první, kdo se odvrátili a začali se posmívat zarmouceným, zklamaným lidem, kteří skutečně milovali zjevení svého Spasitele. Viděla jsem Boží moudrost v tom, že zkoušel svůj lid a podrobil jej pronikavé zkoušce, aby odhalil ty, kdo by se v hodině zkoušky stáhli a obrátili zpět.“

„Ježíš a celý nebeský zástup hleděli se soucitem a láskou na ty, kdo se sladkým očekáváním toužili spatřit Toho, jehož jejich duše milovaly. Andělé se vznášeli kolem nich, aby je podpírali v hodině jejich zkoušky. Ti, kdo zanedbali přijmout nebeské poselství, byli ponecháni ve tmě a Boží hněv se proti nim roznítil, protože nechtěli přijmout světlo, které jim seslal z nebe. Tito

věrní, zklamaní lidé, kteří nemohli porozumět, proč jejich Pán nepřišel, nebyli ponecháni ve tmě. Opět byli vedeni ke svým Biblím, aby zkoumali prorocká období. Ruka Páně byla odňata od těch čísel a omyl byl vysvětlen. Viděli, že prorocká období sahala až do roku 1844 a že tytéž důkazy, které předkládali, aby ukázali, že prorocká období končí v roce 1843, dokazovaly, že skončí v roce 1844. Světlo ze Slova Božího ozářilo jejich postavení a objevili dobu prodlení — „Jestliže se oddaluje [vidění], tedy na ně čekej.“ Ve své lásce k bezprostřednímu Kristovu příchodu přehlédli prodlení vidění, které mělo zjevit ty, kdo skutečně čekají. Opět měli časový bod. Přesto jsem viděla, že mnozí z nich se nedokázali povznést nad své těžké zklamání, aby dosáhli takové míry horlivosti a energie, jaká vyznačovala jejich víru v roce 1843.“

„Satan a jeho andělé nad nimi triumfovali a ti, kteří nechtěli přijmout poselství, si blahopřáli ke své prozíravé soudnosti a moudrosti, že nepřijali ten blud, jak jej nazývali. Neuvědomovali si, že proti sobě odmítají radu Boží a že působí ve spojení se Satanem a jeho anděly, aby uváděli Boží lid do zmatku, zatímco tento lid žil nebesy seslané poselství.“

„Věřící v tomto poselství byli v církvích utlačováni. Po nějaký čas byli ti, kdo toto poselství nechtěli přijmout, zadržováni strachem, aby neprojevili smýšlení svých srdcí; avšak pominutí času odhalilo jejich pravé pocity. Přáli si umlčet svědectví, které čekající cítili být nuceni nést, totiž že prorocká období sahala až do roku 1844. Věřící s jasností vysvětlili svůj omyl a uvedli důvody, proč očekávali svého Pána v roce 1844. Jejich odpůrci nemohli předložit žádné argumenty proti pádným důvodům, které byly podány. Hněv církví se však roznítil; byly odhodlány nenaslouchat důkazům a vyloučit svědectví z církví, aby je druzí nemohli slyšet. Ti, kdo se neodvažovali zadržovat před druhými světlo, které jim dal Bůh, byli z církví vylučováni; ale Ježíš byl s nimi a oni se radovali ve světle Jeho tváře. Byli připraveni přijmout poselství druhého anděla.“ Early Writings, 235–237.

Právě předložené dějiny popisují mimo jiné zkušenost z 18. července 2020; avšak bod, o němž si přeji, abyste uvažovali, je ten, že porozumění, které je znázorněno poselstvím Půlnočního volání, jak je podal Samuel Snow na táborovém shromáždění v Exeteru, není znázorněno historickým dílem Snowa, nýbrž působením Hospodinovy ruky. Jeho ruka přikrývala omyl, a teprve když svou ruku odňal, mohli milerité porozumět svému zklamání a také pochopit, že se nacházeli v období znázorněném jako doba prodlení.

Odnětí Jeho ruky je zásadním prvkem učedníků, kteří byli na cestě do Emauz. Předobrazuje konec období známého jako doba prodlévání a vrcholí porozuměním, jež je znázorněno poselstvím Půlnočního volání. Přesto se podobenství o Emauz odehrálo po kříži, který představuje Velké zklamání, nikoli první zklamání při smrti Lazara.

A hle, dva z nich šli téhož dne do vsi jménem Emauzy, která byla vzdálena od Jeruzaléma asi šedesát honů. A rozmlouvali spolu o všech těch věcech, které se byly přihodily. I stalo se, že když spolu hovořili a rozvažovali, přiblížil se sám Ježíš a šel s nimi. Ale jejich oči byly drženy, aby ho nepoznali. I řekl jim: Jaké jsou to rozmluvy, které spolu vedete cestou, a proč jste smutní? Lukáš 24:13–16.

Slovo „očí“ v této pasáži představuje vidění více než samotný tělesný orgán oka. Slovo „zadržený“ znamená sílu. Učedníci nebyli schopni porozumět vidění kříže, neboť Kristus zakryl jejich schopnost spatřit prorocké vidění kříže. Kristova ruka je symbolem Jeho síly. Smutek, který Ježíš rozpoznal, představoval jejich veliké zklamání. Po další rozpravě zklamaných učedníků začal Kristus mluvit.

Tu jim řekl: Ó bláhoví a srdcem váhaví k víře ve všechno, co mluvili proroci! Což neměl Kristus toto vše vytrpět a vejít do své slávy? A počav od Mojžíše a všech proroků vykládal jim ve všech Písmech to, co se na něho vztahovalo. I přiblížili se k vesnici, kam šli, a on se tvářil, jako by chtěl jít dále. Ale oni ho přiměli, řkouce: Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se již nachýlil. I vešel, aby s nimi zůstal. Lukáš 24,25–29.

Ježíš poučil učedníky tím, že použil „historicistickou“ metodu biblického výkladu, když vedl prorocké linie od Mojžíše dále skrze posvátné dějiny, aby označil dějiny kříže. Ježíš použil linie minulé prorocké historie, které představují staré stezky a metodologii řádku za řádkem, aby poučil zklamané učedníky. Když se zdálo, že chce pokračovat v cestě bez nich, přinutili ho, aby vešel dovnitř a zůstal s nimi. Byli v době prodlení a Kristus se právě chystal odstranit svou ruku z jejich očí. Když byla Jeho ruka odstraněna, doba prodlení skončila, a když spěchali tmou zpět do Jeruzaléma k jedenácti učedníkům, předobrazovali rychlost šíření poselství Půlnočního volání.

I stalo se, když s nimi seděl u stolu, že vzal chléb, požehnal, lámal a podával jim. Tu se jim otevřely oči a poznali ho; ale on jim zmizel z očí. Lukáš 24,31.

Ježíš odňal svou ruku, která držela jejich porozumění prorockému vidění, a když tak učinil, poznali ho. Ježíš jim přinesl poselství Půlnočního volání a oni je přijali při jídle, neboť každé poselství musí být snědno. Ihned spěchali „jako příbojová vlna přes zemi“, aby to oznámili jedenácti učedníkům.

I řekli jeden druhému: Cožpak v nás nehořelo srdce, když s námi mluvil na cestě a když nám otvíral Písma? A v tu samu hodinu vstali a navrátili se do Jeruzaléma a našli shromážděných jedenáct i ty, kteří byli s nimi. Ti říkali: Pán skutečně vstal a ukázal se Šimonovi. A oni vypravovali, co se stalo na cestě a jak ho poznali při lámání chleba. Když o tom takto mluvili, sám Ježíš stanul uprostřed nich a řekl jim: Pokoj vám. Oni se však polekali a byli plni strachu, domnívajíce se, že vidí ducha. I řekl jim: Proč jste znepokojeni? A proč vyvstávají pochybnosti ve vašich srdcích? Pohleďte na mé ruce a na mé nohy, že jsem to já sám; dotkněte se mne a vizte, neboť duch nemá tělo a kosti, jak vidíte, že mám já. A když to řekl, ukázal jim ruce a nohy. Ale protože ještě pro radost nevěřili a divili se, řekl jim: Máte zde něco k jídlu? A oni mu podali kus pečené ryby a plást medu. On to vzal a jedl před nimi. Potom jim řekl: To jsou má slova, která jsem k vám mluvil, když jsem byl ještě s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně napsáno v Mojžíšově zákoně, v Prorocích a v Žalmech. Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmům. Lukáš 24,32–45.

Stejně jako učedníkům na cestě do Emauz Ježíš předkládá poselství prostřednictvím minulých posvátných biblických dějin, aby vyložil dějiny své smrti a vzkříšení, a učinil tak tím, že jim dal příklad jedení. Boží lid musí toto poselství jíst. V jejich nejistotě a zármutku Ježíš uzavírá dobu

prodlévání, která trvala od jeho smrti až do jeho vzkříšení, nanebevstoupení a návratu, tím, že otevírá jejich porozumění poselství přítomné pravdy, založenému na tom, že posvátné dějiny minulosti jsou spojovány řádek za řádkem.

Proto dva učedníci na cestě do Emauz (představující druhého anděla, který je připojen a posílen poselstvím Půlnočního volání) ztotožňují dobu prodlení, která následovala po kříži, s dobou prodlení, jež předcházela Půlnočnímu volání. Zklamání učedníků tedy představuje první zklamání v prorocké linii, nikoli velké zklamání.

Příběh Emauz je pak zopakován se zklamanými jedenácti učedníky. Ježíš se k nim připojuje, poučuje je o naplnění prorockého slova prostřednictvím metodologie „historicismu“ a pak jim při jídle otevírá porozumění. Začátek příběhu určuje konec příběhu. Ježíš poté předkládá třetí svědectví o tom, že zklamání kříže může být prorocky aplikováno na první zklamání. Poskytuje třetí svědectví ke struktuře těchto dějin tím, že jim říká, aby zůstali v Jeruzalémě, dokud nepřijmou moc shůry.

I řekl jim: Tak je psáno, a tak Kristus musel trpět a třetího dne vstát z mrtvých; a v jeho jménu má být kázáno pokání a odpuštění hříchů všem národům, počínaje od Jeruzaléma. A vy jste svědky těchto věcí. A hle, já na vás sesílám zaslíbení svého Otce; vy však zůstaňte ve městě Jeruzalémě, dokud nebudete oblečeni mocí z výsosti. A vyvedl je ven až k Betanii, pozdvihl své ruce a požehnal jim. A stalo se, když jim žehnal, že se od nich oddělil a byl vzat vzhůru do nebe. A oni se mu klaněli a vrátili se do Jeruzaléma s velikou radostí; a byli ustavičně v chrámě, chválíce a dobrořečíce Bohu. Amen. Lukáš 24,46–53.

Příklad učedníků na cestě do Emauz vymezuje dobu prodlévání, která začala při Jeho smrti a trvala až do chvíle, kdy byl vzkříšen a vystoupil ke svému Otcí. Pro učedníky z Emauz tato doba prodlévání skončila tehdy, když bylo poselství o událostech kříže potvrzeno metodou spojování linií minulých posvátných dějin, řádek za řádkem. Poté nesli učedníci toto poselství tak rychle, jak jen je mohli nést. Potom se Ježíš setkává s jedenácti učedníky; opět je zmíněno společné jídlo, k prokázání poselství je použita metoda „řádek za řádkem“ a stejně jako u učedníků z Emauz jim pak otevírá mysl a odchází. Avšak ne dříve, než označí dějiny prodlévání v Jeruzalémě, dokud doba prodlévání neskončí příchodem Ducha svatého o Letnicích.

Když Ježíš svým učedníkům řekl, aby prodlévali v Jeruzalémě, byl to závěr příběhu o cestě do Emauz. Počátek tohoto příběhu představoval zklamání, po němž následovalo období prodlévání, po němž následovalo zjevení pravdy představující poselství Půlnočního volání. Toto zjevení pravdy se uskutečnilo tehdy, když Kristus odňal svou ruku, která „zadržovala“ oči učedníků. To je začátek příběhu a střed příběhu se opakuje v témže příběhu, když Kristus odstranil zklamání jedenácti učedníků tím, že se jim zjevil a otevřel jejich chápání svého Slova. Poté následuje poslední svědectví totožné prorocké struktury, která začíná prvním zklamáním, nikoli Velkým zklamáním.

Dějiny od Emauz až po Letnice poskytují tři svědectví o prvním zklamání, o době prodlení a o Půlnočním volání, avšak skutečné zklamání, které je mezníkem na počátku každého z těchto tří svědectví, bylo ve skutečnosti druhým zklamáním, nikoli prvním. Rozpoznání toho, že mezník,

jímž je ve milleritské historii Velké zklamání, je použit k znázornění prvního zklamání v milleritské historii, je zásadní pro porozumění vyprávění, které nacházíme ve čtyřech kapitolách Janova evangelia, jež se odehrávají mezi jedením při poslední večeři a zatčením o půlnoci v zahradě Getsemane. Stojí za povšimnutí, že když se Ježíš zjevil jedenácti učedníkům a jedl s nimi, zeptal se: „Proč jste znepokojeni? A proč vám v srdci vyvstávají pochybnosti?“

Krátce poté, co pojedl poslední večeři v Janově evangeliu, začíná oddíl, který budeme zkoumat, Kristovými slovy k nim: „Ať se vaše srdce nechvěje.“ Během pěti dnů na tento samotný příkaz zapomněli. Čtrnáctá až sedmnáctá kapitola Janova evangelia představuje první zklamání 18. července 2020, které uvádí dobu prodlení a vede ke Zjevení Ježíše Krista, jež je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti, a představuje poselství půlnočního volání. Toto poselství uvádí časové období, které bylo předobrazeno hnutím sedmého měsíce a je rovněž předobrazeno během emauzských učedníků do Jeruzaléma v hluboké noční době. Tato historie je tím, co představují tři hebrejská písmena, jichž Kristus použil, aby sám sebe označil jako „Pravdu“.

Právě ve vyprávění těchto čtyř kapitol Janova evangelia nacházíme nejen to, že dílo Ducha svatého je označeno za tytéž kroky onoho samotného slova, nýbrž také nejpádňější důkaz k podpoře tvrzení, která jsou nyní předkládána, totiž že konečné naplnění poselství Půlnočního volání je nyní postupně předkládáno na táborovém shromáždění v Exeteru od dvanáctého do sedmnáctého srpna. Až bude toto poselství konečně rozpoznáno očekávajícími svatými, svět bude uvržen do krize nedělního zákona, zatímco tyto poslové ponesou světu hynoucímu závěrečné výstražné poselství „posledních dnů“.